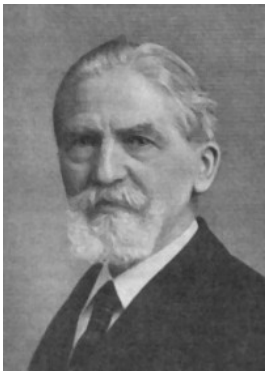
Rudolf Brockhaus (1856 -1932)

Rudolf Brockhaus s-a născut la 13 februarie 1856 în Elberfeld, fiind al cincilea copil din cei 13 ai părinţilor săi, Cari Brockhaus şi Emilie, născută Löwen. A frecventat întâi şcoala în Elberfeld, continuând cu specializarea în construcţii, la întreprinderea din Mülheimer Gottlieb Scheidt. Însă din lipsă de comenzi la această firmă a trebuit să-şi finalizeze ucenicia la firma „Seeger şi Frese”, din Elberfeld.

La firma Scheidt o cunoscuse pe Therese Scheidt, soţia lui de mai târziu, care era singura fiică a şefului său. Căsătoria lor a avut loc în 1881, Rudolf găsind în Therese o tovarăşă de viaţă cu teamă de Dumnezeu. Au înfruntat împreună încercările şi dificultăţile, mergând mulţi ani împreună pe acelaşi drum. Din căsătoria lor au rezultat 12 copii.

Deşi Rudolf a cunoscut de timpuriu, de la tatăl său, mesajul crucii, a continuat mult timp să trăiască într-o stare în care nu putea să se bucure de siguranţa mântuirii. Cunoştea starea lui de pierzare, simţea puterea păcatului în viaţa lui, faptul că era fără putere şi incapabil să iasă din starea de păcat şi avea cunoştinţă despre jertfa desăvârşită a Domnului Isus pe cruce. Ştia şi credea, conştiinţa lui însă nu era încă liniştită, iar inima lui nu primise încă pacea cu Dumnezeu. Avea deja 15 ani când, într-o seară, venind târziu acasă, a trebuit să aştepte mai mult timp până să i se deschidă uşa. L-a cuprins teama că Domnul ar fi venit şi i-ar fi luat pe ai lui şi i-ar fi dus cu El acasă, iar el a rămas, nefiind luat. Despre acest moment de frământare lăuntrică avea să spună mai târziu: „Nu credeam că aş fi mers la pierzare, dacă Domnul m-ar fi chemat, dar nu aveam pace”.

Dar cum Dumnezeu răspunde oricui îl caută cu sinceritate, aşa a primit şi Rudolf Brockhaus curând un răspuns la întrebările lui. Când într-o duminică, la frângerea pâinii, un frate a mulţumit deosebit de pătrunzător pentru faptul că Domnul Isus a rezolvat totul deplin pe cruce, în inima lui Rudolf a răsunat: „Totul împlinit deplin!” Nu este aceasta suficient? Da!, şi-a zis în sine, este Suficient! Dar Satan nu îi lăsa să ajungă la pace. Atunci, în aceeaşi Oră de adunare, s-a propus o cantare pe care, aşa cum spunea el, nu o putea cânta cu ceilalţi, pentru că în conţinutul ei era exprimată bucuria deosebită adusă de lucrarea de eliberare. Din nou a răsunat în el: „Nu este suficient ce a făcut Domnul pentru tine la cruce?” Dar el şi-a spus: „Da, este suficient şi vreau să rămân tare pe această poziţie!” Cugetul i-a fost cuprins de odihnă, dar, deşi a ajuns în această stare, îi lipsea încă pacea adâncă a inimii. După adunare, Rudolf a mers la mama sa şi i-a spus: „Mamă, acum pot şi eu să cred”. Mişcată, mama a ascultat mărturisirea fiului ei având lacrimi de bucurie în ochi. După această mărturisire, inima lui a fost umplută de pace. După cum spunea el însuşi mai târziu, a experimentat astfel adevărul Cuvântului: „Cu inima se crede spre dreptate şi cu gura se mărturiseşte spre mântuire” (Romani 10.10).

Deşi Rudolf Brockhaus, după efectuarea stagiului militar la un regiment de grenadieri din Stuttgart, a avut dorinţa să frecventeze o şcoală în specialitatea construcţii, potrivit înclinaţiei lui Domnul i-a dirijat drumul altfel El a fost chemat de Domnul să îşi pună timpul şi puterea cu totul la dispoziţia Sa. în casa părintească, de copil, cunoscuse lucrările pe care tatăl său le avea de îndeplinit în mijlocul credincioşilor, în editura sa şi în activitatea de multiplicare a Evangheliei. Astfel a început să se implice în lucrări ce solicitau responsabilitate în editura tatălui său. În timp ce tatăl său era plecat în călătorii, cu scopul de a-i vizita pe fraţi sau de a participa la conferinţe, Rudolf Brockhaus s-a dedicat întâi lucrărilor de editare a periodicelor lunare. A început preluând redactarea revistei „Seminţele”, o lucrare cu un vădit conţinut evanghelic de trezire. Mai târziu a început să lucreze şi la revista „Mesager ai mântuirii în Hristos”. Împreună cu dr. Alfred Rochat, din Stuttgart, cunoscător al limbilor vechi, a început să participe la revizuirea Vechiului Testament al Bibliei Elberfeld. Această lucrare a fost în atenţia lui şi mai târziu, acordându-i un interes deosebit. De corectarea traducerii Noului Testament s-a ocupat şi dr. Emil Dönges, care a activat la editura Elberfeld din 1884 până în 1886, înainte de a se muta în Frankfurt pe Main.

În 1894, Carl Brockhaus avea să-i predea complet editura fiului său Rudolf. Acum a urmat înscrierea firmei sub cunoscuta denumire: „Editura R. Brockhaus” din Elberfeld, Tatăl, care recunoscuse capacitatea cu care era dotat fiul său, l-a atras pe acesta în activităţi de călătorie. încă de la vârsta de 30 de ani, lui Rudolf Brockhaus i s-a permis să întreprindă împreună cu fraţii mai în vârstă călătorii pentru lucrarea Domnului. El i-a vizitat împreună cu ei pe credincioşi în case, a slujit în diverse adunări şi a putut fi folosit în slujba fraţilor datorită darurilor pe care Dumnezeu i le-a dat. Pe la începutul activităţii lui în lucrarea Domnului, Rudolf Brockhaus a vizitat odată câteva adunări din Hessen împreună cu un frate mai în vârstă, Philipp Richter. Într-o seară acest frate a citit într-o adunare un capitol destul de greu din Sfanta Scriptură, a spus câteva cuvinte şi s-a aşezat. Rudolf care urma să vorbească a fost cuprins de teamă şi îngrijorare! Dar el şi-a ridicat privirea spre Domnul şi a primit de la El har şi putere şi a slujit cum se cuvine fraţilor care erau adunaţi. Totdeauna în viaţa lui lungă şi binecuvântată a experimentat că Domnul vine în ajutor celui care se pune la dispoziţia Lui, aşteptând călăuzirea Duhului Sfânt.

Într-o altă călătorie, în care l-a însoţit pe bătrânul John Nelson Darby în Elveţia, a primit de la acesta o învăţătură temeinică privind persoana despre care se vorbeşte în . Când Rudolf a trebuit apoi să se întoarcă din Zürich în Elbelferd, J.N.Darby şi-a exprimat regretul că nu mai putea admira frumuseţea lacului de lângă Geneva. „Dar, domnule Darby”, a replicat Rudolf Brockhaus, „dumneavoastră mi-aţi spus că din anii tinereţii până acum n-aţi făcut nici o călătorie urmărind plăceri personale”. „Dar, dragă Rudolf, aceasta este o altă problemă. Totuşi, Domnul mi-a arătat multe frumuseţi ale acestui pământ. Odată, în America, o soră m-a întrebat dacă am văzut Niagara. După ce i-a spus că nu ea şi-a exprimat părerea că trebuie să văd această cascadă. Ştii ce a urmat? Odată, am trecut cu trenul pe lângă aceasta şi când ne aflam în locul cu

peisajul cel mai minunat, s-a oprit trenul. Locomotiva avea o defecţiune. Reparaţia fiind de durată, călătorii au putut coborî. ... Rudolf, atunci Domnul mi-a arătat cascada Niagara atât de frumos, cum nu mi-ar fi fost dat s-o văd!”

Domnul Isus îl dotase pe Rudolf Brockhaus în mod deosebit cu darul harului de învăţător. El s-a dovedit de-a lungul timpului un conducător în sensul Cuvântului lui Dumnezeu (.3). În mod deosebit la conferinţele ce se ţineau anual, el a lăsat în urmă imaginea martorului smerit şi binecuvântat de Dumnezeu. Prelegerile lui erau întotdeauna temeinice şi concise, fiecare cuvânt era cântărit înainte de a fi rostit, Din cuvintele lui reieşea dragostea pentru Domnul său şi grija neobosită pentru ai Săi. Chiar lucrurile cele mai înalte şi dificile le putea explica în cuvinte simple, La o conferinţă în Mülheim, un frate tânăr de circa 30 de ani a ţinut odată o prelegere mai lungă asupra textului propus. Când fratele tânăr a terminat, Rudolf Brockhaus i-a spus: „Ah, frate, aţi vrea să repetaţi explicaţiile dumneavoastră, ele au fost foarte valoroase, aş vrea să le notez”,

După preluarea responsabilităţii asupra editurii, au apărut tot mai multe articole scrise cu pana lui Rudolf Brockhaus. El s-a dovedit a fi un scriitor care avea capacitatea de a expune cu înţelepciune şi claritate adevărul, dovedindu-se prin aceasta un învăţător deosebit. Astfel el se alinia principiului „că nici o profeţie a Scripturii nu se interpretează singură” (2 Petru 1.20) şi explica plin de har Cuvântul lui Dumnezeu cu cuvintele lui Dumnezeu. Cartea lui, „Gânduri asupra Epistolei către Romani”, a apărut întâi în „Mesagerul” (1929-1931), precum şi meditaţiile sale asupra Epistolei către Galateni (1931-1932). Câteva din numeroasele sale scrieri, care au apărut în majoritate şi în „Mesagerul”: „Un cuvânt despre botezul creştin”, „Ghetsimani”, „Darul Duhului Sfânt”, „Împărăţia lui Dumnezeu” ş.a.

Rudolf Brockhaus s-a remarcat şi ca poet; el este autorul cântărilor cu numerele: 131, 135, 136, 139, 141, 142, 144 şi 147 din cartea „Mică colecţie de cântări duhovniceşti”. Cu puţin timp înainte de plecarea sa acasă, la Domnul Isus, a scris următoarea poezie inspirată din Psalmul 62.1: „Numai în Dumnezeu rămâne liniştit sufletul meu, de la El vine mântuirea mea!”

Rugăciune

Doamne, liniştește-mă!

Şi dacă drumurile Tale şi grija Ta cea sfântă

ar fi să mă conducă altfel decât e voia şi dorinţa mea.

o, liniştește-mă!

Doamne, învaţă-mă să zidesc pe dragostea Ta

şi să mă încred doar în înţelepciunea Ta

şi să-mi apară ca minune fapta Ta, învaţă-mă!

Doamne, Tu eşti credincios.

Din zilele copilăriei mele

bunătatea Ta m-a purtat cu grijă.

Ea se înnoieşte în fiecare zi, în fiecare ceas, la bătrâneţe.

Tu eşti credincios...

Doamne, până la sosire mai sunt doar puţini paşi.

Ascultă îndurător rugămintea robului Tău,

urmărește-mă cu ocrotirea Ta,

să rămân credincios şi liniştit până la sosire!

La 19 septembrie 1932, Rudolf Brockhaus a plecat în pace la Domnul său. Peste 1000 de fraţi au uat parte la înmormântarea lui. Cu acest prilej, prietenul său J.H.Voorhoeve din Olanda a rostit următoarele: „De ce l-am iubit noi oare pe fratele Rudolf Brockhaus aşa de mult? Pentru că fratele nostru era atât de prietenos şi darnic, încât până şi copiii se bucurau când ne vizita? Desigur, fratele nostru care a plecat era prietenos, afectiv şi altruist. El întreba pe fiecare cum îi merge şi noi l-am iubit. Dar acesta a fost motivul propriu-zis al afectivităţii noastre pentru el? Sau pentru că s-a pus în slujba Domnului atât de tânăr şi şi-a consacrat întreaga viaţă Bibliei (acest ultim fapt nu a fost desigur numai în ultimul timp din viaţa sa, sau numai jumătate din timpul vieţii sale, pe care l-a pus în slujba Domnului), nu, ci întreaga lui viaţă a fost consacrată Domnului. Fratele Rudolf Brockhaus a putut face aceasta prin harul lui Dumnezeu şi a făcut-o cu dăruire. Dar ar fi acesta motivul ataşamentului nostru? Ar fi pentru că fratele Rudolf când greşea (lucru ce se întâmpla rar), o recunoştea public? Şi pentru aceasta l-am iubit, fiindcă era împodobit cu smerenia unui rob al Domnului. Dar motivaţia propriu-zisă a dragostei noastre nu constă încă nici în aceasta. Ar fi datorită darurilor sale minunate? Desigur, era un vorbitor veritabil. A compus multe cântări care răsună în inimile noastre. Să găsim în aceasta motivaţia dragostei deosebite ce o avem pentru el? Sau în sfârşit pentru că a participat la traducerea nouă a Bibliei, fiind activ şi a editat cărţi atât de bune? Fără îndoială şi acestea sunt motivaţii pentru a-l iubi. Şi totuşi răspunsul la întrebarea noastră nu constă încă în aceasta. Nu, ci motivaţia ar fi alfa. Aş vrea să o exprim cu Cuvântul Scripturii, L-am iubit pe cel ce a adormit, pentru că el „a împărţit drept Cuvântul adevărului” (.15). Aceasta este lucrarea care l-a caracterizat înainte de toate şi ea a fost vizibilă în cadrul numeroaselor conferinţe la care a participat sau pe care le-a coordonat, El nu cruţa pe nimeni. Pentru moment, uneori, nu era aşa plăcut să auzi din gura Lui că un anume punct de vedere exprimat nu era corect. Dar pentru că ştiai că ceea ce îl împingea s-o facă este dragostea lui pentru Cuvântul lui Dumnezeu, erai constrâns să-i apreciezi mustrarea. Astfel se statornicea un respect şi o dragoste curată. Mare este acum mâhnirea noastră, trebuind de acum să suportăm lipsa unui frate atât de iubit. Ne aducem aminte de împrejurarea din Fapte 20.38, unde citim despre mâhnirea de pe plaja din Milet, când Pavel urma să plece, iar fraţii care îi vedeau pentru ultima dată faţa, îşi luau rămas bun de la el plângând. Fratele nostru ar fi avut acum iniţiativa de a ne abate atenţia de la el însuşi şi ar fi îndreptat-o spre Domnul. Chiar dacă suntem părăsiţi de cineva, Domnul rămâne cu

noi!

Să păşim cu încredere înainte, învăţând de la el să împărţim drept Cuvântul adevărului, optând pentru adevăr, şi nu abandonând adevărul, orice preţ ni s-ar oferi. Atunci Dumnezeu ne va binecuvânta.

Când fraţi credincioşi pleacă dintre noi, ne întrebăm: „Ce va urma?” Acest lucru l-am experimentat şi noi în Olanda. însă Domnul a făcut de ruşine teama şi nu a dispreţuit credinţa. Să ne ridicăm de aceea ochii spre Dumnezeul lui Ilie, spre Dumnezeul fratelui nostru Rudolf Brockhaus, care este şi Dumnezeul nostru!

clickbible.org